

Pirmas skyrius

– O tu tikrai tikrai jau paruošei visus namų darbus rytojui? – tėtis paklausė Laros jiems nusukant už kampo. – Tikiuosi, neužmiršiu užpildyti tos anketos tavo kelionei į muziejų.

Lara sunkiai atsiduso.

– Taip, tėti. Aš netgi patikrinau žodžių rašybą. Bet kam tu priminei

man tuos namų darbus? Žinai tą negerą jausmą, kai sekmadienį atsimeni, kad pirmadienis jau rytoj? Dabar jaučiuosi būtent taip.

– Atsiprašau, – tėtis apkabino Larą per pečius. – Manau, kad Oliveris irgi jaučiasi panašiai, nes tik savaitgaliais mes visi kartu einame ilgų pasivaikščių.

Išgirdęs savo vardą didžiuolis škotų aviganiaus ir kurtos mišrūnas pakėlė akis. Regis, jam tikrai parūpo, kodėl Lara su tėčiu kal-

ba apie jį, tad sykį sumataravo savo smėlio spalvos uodega. Oliveris tiek prisilakstė su Lara, kad dabar jautėsi gerokai pavargęs. Jis buvo pasiryžęs kuo greičiau grįžti namo ir šlumštelėti į savo guolį.

– Ar galėčiau pasidaryti vaisių kokteilį? – Lara viltingai paklausė tėčio, nes atsiminė, kad vaisių dubens dugne bananai jau baigia pernokti. Deja, paskutinį kartą, kai ji mėgino pasidaryti kokteilį, beveik viskas iš plaktuvo išlėkė į orą.

– Hmmm... – nutęsė tėtis. – Ei, Oliveri! Ne ten eini, – jis švelniai timptelėjo Oliverį už pavadėlio. Šuo sustojo kaip įkaltas ir įsispoksojo į mažytį skersgatvį, esantį vos už keleto namų nuo saviškių. Pajutęs timp-

telėjimą, Oliveris pasižiūrėjo į tėtį, bet nepasijudino iš vietos.

– Ar tu užuodi ten ką nors skanaus? – uosdama orą paklausė Lara. Dažniausiai Oliveris elgdavosi kaip puikiai išauklėtas šuo, bet jis taip puldavo būti, kad jam visai nerūpėdavo, ar tai, ką jis ėda, neiškrito iš šiukšlių dėžės. Lygiai taip pat nerūpėdavo, ar jo maistas vis dar šiukšliadėžėje... – Oliveri, ar ir vėl kažkas išmetė bulvyčių? Ar tai bulvytės?

– Neskatink jo! – tėtis pavartė akis. Bulvytės buvo vienas iš didžiausių Oliverio skanėstų, be to, jis suprato šitą žodį. Paprastai, vos ištarus „bulvytės“, Oliveris puldavo šokinėti ir taip įnirtingai vizginti uodegą, kad atrodydavo, jog ji nukris.

Vis dėlto šįkart šuo visai nesureagavo į bulvyčių paminėjimą. Jis ir toliau spoksojo į skersgatvį, tik dabar tempė pavadėlį dar stipriau.

– Nagi, Oliveri! – paragino Lara. – Oliveri! Jau metas grįžti namo.

– Įdomu, ar prie tų šiukšlių dėžių nesislepia kokia lapė, – susimąstęs tarė tėtis. – Oliveris tikrai labai nori

ten eiti. Bet nepamenu, kad kada nors jam būtų šitaip rūpėjusios lapės.

Oliveris buvo didžiulis šuo – jei norėtų, atsistojęs ant užpakalinių letenų, jis galėtų priekines padėti tėčiui ant pečių. Jei jis nenori kur nors eiti, sunku jį priversti.

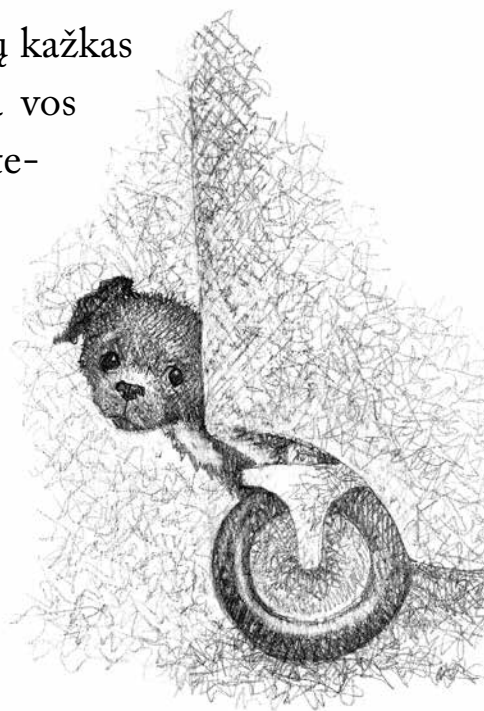
– Nagi, šuniuk, visai nenoriu prievarta tempti tavęs namo, – tarė tėtis. – Kas nutiko?

Oliveris vėl trūktelėjo už pavadėlio ir šįkart tėtis leido jam lėtai nužingsniuoti skersgatviu sulūžusios tvoros link. Skersgatvis prasidėjo nuo spaudos kiosko, o tada ėjo už trumpos parduotuvių eilės. Čia stovėjo parduotuvių šiukšliadėžės, čia privažiudavo furgonai iškrauti prekių. Skersgatvis atrodė šiukšlinas.

Lara suraukė nosį nuo kvapo, sklindančio iš konteinerių, tikėdamasi, kad neišvys čia žiurkių. Jos draugė Amelija augino du žiurkiukus, vardu Timis ir Vargas, ir Larai labai patiko su jais žaisti, bet tos žiurkės, kurios gyvena aplink šiukšliadėžes, buvo visai kitokios. Galbūt Oliveris jas ir užuodė?

Už šiukšliadėžių kažkas krustelėjo ir Lara vos susilaikė nespygtelėjusi iš siaubo.

– Lara, pasitrauk, – liepė tėtis. – Jei ten lapė, ji gali pulti. Nenoriu, kad eitum artyn.

– Bet tai ne lapė, tėti, – tarė Lara, rodydama pirštu. – Žiūrėk.

Iš už didžiulio šiukšlių konteinerio su ratukais nosį iškišo mažas liesas juodas šuniukas.

– Šuo! – iš nuostabos šūktelėjo tėtis. – Ei, šuniuk! Iš kur tu čia atsiradai?

Vos išgirdęs tėčio balsą, šuniukas movė slėptis gilyn už šiukšliadėžių ir tėtis susikrimto.

– Aš jį išgąsdinau. Vargšas mažylis.

– Ar Oliveris užuodė jį iš taip toli, net iš kitos gatvės pusės? – sušnibždėjo Lara.

– Ko gero, taip. Koks tu gudrus senukas, tiesa, Oliveri? – tėtis patapšnojė šuniui per galvą. – Lara, gal pastebėjai, ar tas šuniukas segėjo antkaklį?

Jis turbūt pasiklydo. Nebent taip ir gyvena gatvėse.

– Man atrodo, kad ne, – Lara stebėjo, kaip iš už šiukšliadėžės vėl kyštelė mažas juodas snukutis. – Tėti, ką mes darysim?

Buvo akivaizdu, kad šuniukui labai baisu – jis drebėjo susigūžęs, priplo tomis ausimis. Lara nežinojo, ko šuniukas bijo labiau – Oliverio ar jos su tėčiu. Oliveris nešiepė dantų ir atrode nepiktas, tik susidomėjęs.

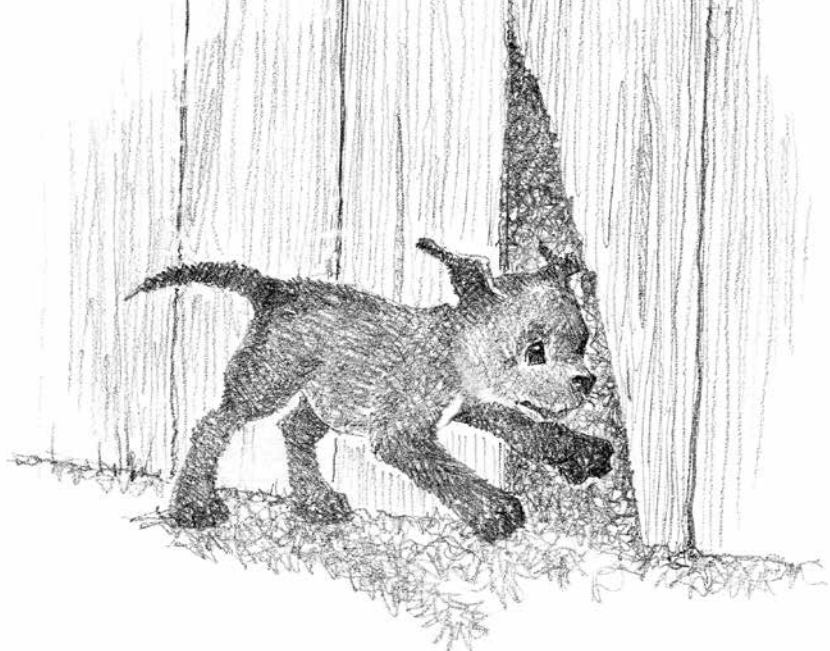
– Manau, turime jį nugabenti į šunų prieglaudą, – dvejodamas atsakė tėtis. – Arba pas veterinarą, kad išsiaiškintume, ar jis paženklintas lustu? Kita vertus, net nežinau, ar jis dirbs sekmadienio popietę.

– Vadinasi... turime jį pagauti? – tyliai paklausė Lara.

– Taip, – tėtis pasikasė smakrą. – Bet nežinau, kaip tą padaryti. Mus skiria penki metrai, o jis toks baikštus. Turbūt šis šuniukas benamis, kitaip tikrai žmonių nebijotų.

Juodasis šuniukas bijodamas pajudėti iš vietos gūžėsi prie šiukšlių dėžės. Lara pasijuto kalta, kad jie šitaip išgąsdino mažylį. Tačiau dabar palikti jį čia vieną būtų dar blogiau.

Tėtis palinko artyn ir Oliveris prislinko arčiau nuleidęs priekines lenas ir palenkęs galvą į šoną, rodydamas, kad yra nusiteikęs draugiškai. Bet šuniukas to nesuprato. Inkšdamas jis nugara prisiplojo prie šiukšliadėžės, o tada staiga dėjo į kojas. Jis nulėkė palei tvorą ir movė pro mažą plyšelį tarp išpuvusių lentų.

– O varge, – atsiduso tėtis. – Dabar tai jau tikrai jo nerasim.

Lara susiraukė. Ji mėgino pasistiebusi ant pirštų galiukų įžiūrėti ką nors per tvoros viršų.

– Kas ten už jos? Nejžiūriu.

– Tai pramonės parkas. Prisimeni tuos pastatus, kuriuos praeinam pakeliui į mokyklą, ten, kur yra sporto salė? Tiesiai už šios tvoros auga dau-

gybė krūmų ir gervuogių. Spėju, kad jis ten ir slepiasi.

Lara suprato, kad tėtis teisus. Jiems dabar tikrai nepavyks surasti to mažyčio šuniuko – nebent jis pats norėtų būti surastas.

– Eime, Oliveri, – tėtis pasuko namų link ir didysis šuo nenorom nusekė jam iš paskos. Jis nenuleido akių nuo tvoros, tarsi tikėdamasis, kad šuniukas dar sugrįš.

– Tėti, ką mes dabar darysim? – susirūpinusi paklausė Lara. – Juk negalim jo ten tiesiog palikti.

– Iš tiesų negalim, bet lengva nebus, – sutiko tėtis. – Nebijok, tikrai ką nors sugalvosim, – tėtis apkabino Larą per pečius ir jie lėtai nuėjo skersgatviu link savo namų.

Juodasis šuniukas iššliaužė iš už tvoros ir stebėjo, kaip jie nueina, neramiai vizgindamas uodegą į šonus. Didysis šuo atsisuko pažiūrėti ir šuniukas žengė žingsnį į tvoros pusę, lyg dveiodamas, gal verta ir jam sekti iš paskos. Bet tada visa trijulė dingo už kampo. Virpančia uodegėle šuniukas dar akimirką žiūrėjo į kitą skersgatvio pusę. O paskui nulindo atgal pro skylę ir nuslinko prie senų kartoninių dėžių, kurias kažkas sumetė prie šiukšliadėžių. Jis įsiropštė į vieną iš sumaigyty dėžių ir patogiai joje įsitaisė.